

אסיפה ישראלית | הכשרת קומונריות

מטרות היחידה –

- א. הכרות עם האסיפה הישראלית החל מרגע הקמתה, בירור המטרות ואופן התנהלותה.
- ב. בירור חשיבות השתתפות שלנו באסיפה וכיצד נכון לנו להגיע למפגש

מהלך –

1. רצח רה"מ רבין היה על רקע של שיח בעל אופי מפולג בעם, שיח של הסתה ושנאה שנקודת הרצח, רק העמיקה את הקרע והעמדה של כל מחנה על האחר. נוצרה שפה של מחנה רוצח ואלים וכו'. אירועי העצרת המציינים את יום השנתי לרצח היו במה לשיח פוליטי של השמאל, לאישים והוגי דעות שהיו מזוהים עם מפלגות ואג'נדות מאוד ספציפיות ומכוונות. הסרטון הראשון פותח בכך.
2. נשאל את הבנות מהי האסיפה? מה המשמעות של ההשתתפות שלנו בה? למעשה שאלה זו יכולה להעניק לנו מידע על התפיסה של הבנות את האסיפה, ולהבין איזה פעולות עלינו לנקוט על מנת לצלוח את האסיפה בפן החינוכי והמעשי.
3. נקודת מפנה- בשנת 2012, נאם דני הירשברג, מזכ"ל התנועה נאום בעצרת ה- 17 לרצח רבין. למעשה בנאום זה תנועת בני עקיבא נכנסה לתמונה ובהדרגתיות נוצר אירוע האסיפה הישראלית שהוא פרי תוצר של שיתוף פעולה בין תנועות הנוער השונות של החברה הישראלית. זו הייתה אמירה דרמטית ומשמעותית שתנועת בני עקיבא, התנועה המזוהה יותר מכל עם הציונות הדתית לוקחת חלק בעצרת שתכניה ומשתתפיה רואים בציבור זה אחראי לרצח, הציבור הדתי לאומי לא מרגיש שייך לעצרת הזו, תחושת זרות וניכור.

בשנת 2016 החלה האסיפה הישראלית.

4. מטרות האסיפה

- למעשה באסיפה אנחנו קודם כל נפגשים עם תנועות נוער נוספות בעם. המפגש הזה חשוב ומשמעותי בפני עצמו שהוא מחזק את ערבות ההדדית, את האחדות על אף השונות. מטרה שלנו עמוקה יותר היא לחשוב יחד איך אנחנו יוצרים עתיד משותף עם כל הקשת החברתית של מדינת ישראל.
- יש לנו אחריות בתור תנועה להשתתף באסיפה הזו. כתנועה שרואה עצמה מייצגת חלק חשוב בעם, וכתנועה הדוגלת להשפיע ולהוביל ואף להכריע בתחומים שונים מוטלת עלינו האחריות להשמיע את הקול שלנו, את התפיסה ואת האמונה שלנו בדרך ארץ, באמצעות שיח שמקרב ושמקשיב.

אנחנו עסוקים רבות בתוך הסניפים, ובשיח הפנים תנועתי בחינוך ערכי של דור המסור לעמו, תורתו וארצו. עלינו לראות באסיפה הזדמנות להשפיע על עתיד החברה הישראלית המשותף גם בשיח החיצוני.

5. מהלך האסיפה

חשוב לתת דגש על ההכנה לכך בסניפים. אתן כקומונריות תהיו מחוברות, תתכננו את הזמן לפני, תסמנו מעכשיו את השבתות שלפני שמדברים על זה, איך מדברים, איך מובילים את המהלך הזה בסניף עד האסיפה בצורה חינוכית ומתכוננת. בעז"ה פעולתנו תהיה יעילה וראויה.

6. ההתמודדות שמצריכה מאתנו האסיפה מול השטח שלנו.

לא קל לנו בכלל להשתתף באסיפה!!! אבל זה חלק מחובתנו החינוכית.

7. נציע את האפשרות לדבר בשיחה אחר, שיח שמגיע להקשיב ולא להתנגח ולהגיע עם תשובות מוכנות לאסיפה הישראלית.

ניתן להשתמש בנספח 1 של הרב עזרא היימן (מצורף) או במאמר שכתב אלחנן שטיגליץ- אסיפה בעין הסערה <https://www.davar1.co.il/40089/> (קישור)

היום השתתפתי בפאנל שארגנו המכינות החילוניות בתל אביב. ישבתי במושב שהנושא שלו היה "פלורליזם דתי במרחב הציבורי". ישבו לידי עוד שניים. האחד, ראש הקהילה הרפורמית בתל אביב כבר שנים רבות. השני, סוג של אימאם מוסלמי פלורליסטי-רוחני-שאנטי כזה. הקהל, תלמידי המכינות החילוניות בת"א. לא עמדת פתיחה הכי נוחה לאדם בכלל לא פלורליסט שכמותי... היו שני סבבים של דיבור. בראשון היה צריך להציג חזון לפלורליזם דתי במרחב הציבורי. בשני היה צריך לתת דוגמא בנושא בוער כמו (איך לא..) הקהילה הלהט"בית, או זוגות מעורבים (יהודי-ערבי). בקהל ישבו מספר לא מבוטל של חד מיניים וגם כמה בנים עם שמלות (לא בגלל פורים..) ... בקיצור, לדבר עם קהל כזה על גישת התורה לחד מיניים.. ממש כיף חיים ... לא אאריך בכל הפרטים כאן, אגע בעיקר לנו כעובדי ה'. הלב של הכל הוא הלב. איך נראה, ובעיקר נשמע, מישהו שמדבר מהלב? הוא מקשיב, הוא כנה, הוא רגיש, הוא מרגיש. הוא לא מפחד להיות לא מושלם, לומר שזו שאלה קשה שהוא צריך לחשוב עליה, לא מפחד לצאת כאילו חלש. הוא לא בא 'לייצג', 'לנצח', או להוכיח למישהו משהו. הוא לא מפחד לדבר מהאינטואיציה והרגש, וגם לומר את זה. הוא מוכן לספר על עצמו, על ההתמודדות שלו עם עצמו, ולא מייצר פסל מושלמות. הוא לא מוכיח באותות ומופתים ויד חזקה, אלא עוסק ברצון, שאיפה, תפילה וחלום אין לו תשובות על אוטומט, אותן שלף מהמגירה, או העתיק ממישהו אחר. הוא מוכן להשהות את התשובה כדי לומר דברים שיוצאים מליבו. הוא לא מחפש לרצות, לא מפחד להיות בדעת יחיד, אך לא תוקף, מתריס או עושה פרובוקציות הוא משדר אהבה ורגישות גם כשהוא מבקר וחולק.

ניסיתי לדבוק במידות האלה.

המנהיג הרפורמי שישב לידי בזבז כמעט את כל זמנו בהתקפות נגדי ('אתם ואתם ואתם') וכמה שאצלם הכל נהדר ופלורליסטי ...

ה' היה בעזרי שלא התפתיתי אפילו במילימטר להתווכח, לתקוף חזרה או אפילו להתגונן. נשארתי בשפת הלב.

הוא לא מבין שעבר זמנו. כבר לא מעניין לראות זירת גלדיאטורים על במה. כבר לא מעניין לראות אנשים חריפי לשון שמתנצחים, או בכלל אנשים שעסוקים רק בלהוכיח שרק הם צודקים (וכמה מבדח היה לראות שדווקא המנהיג הרפורמי, האדם כביכול הכי פלורליסטי במקום, התנהג כך), שלא מוכנים לפתוח אל הלב שלהם.

בסופו של דבר, הוא טמן פח לעצמו ומצא עצמו מותקף על ידי 'הקהל הביתי' שלו. אחרי שנגמר, באו רבים מבני המכינות להגיד לי שהדברים שאמרתי מאוד שימחו אותם. במיוחד התפעלתי שחבורה של בנים חד מיניים ניגשה אלי (אחד עם שמלה...) וממש בהתרגשות סיפרו שהדברים שאמרתי ממש נגעו לליבם וכמה הם כועסים שתקפו אותי כך (בדיעבד אני חושב שאמרתי כמה משפטים שהם ממש צמאו לשמוע, שאף אחד בסביבה הפלורליסטית שלהם לא מוכן להגיד להם).

קצת הופתעתי בעצמי. בעיקרון מאוד לא מומלץ לדבר במפגש מהסוג הזה בנושא הקהילה הלהט"בית. זה נושא מאוד מאוד טעון. כנראה שאווירת פורים השתלטה עלי, וכשאינן שכל אין דאגות, וה' ממש שמר עלי שהדברים דווקא יגיעו ללב האנשים.

אבל הבנתי שנגמרה תקופת 'החכמים' חדי הלשון, דוברי ופועלי 'הצדק' מלאי המרירות והכעס. מי שמוכן לדבר כנה מהלב, בלי מסכות, בלי מגזרים, בלי תדמית מושלמות, בלי אצבעות מאשימות על כולם, אולי יגיע למסתרי הלב.

מי שנמצא על התדר של שפת הלב, יגיע במוקדם או במאוחר לאמת, כי היא נטועה בלב שלו, מחכה לו, לא אמת של דוגמות, אלא חיים אמיתיים, ושם הוא ימצא תשובות, וגם עוד שאלות טובות, וגם ייסורים אבל גם המתקה ועונג, ויהיה צמא, ויתפלל, ויהיה בקשר חי עם עצמו, עם חברו ועם ה'.

עזרא היימן